

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 137/2025**

Bij de betekening of de kennisgeving van een in het Duits opgesteld vonnis of arrest aan de centrale diensten van de Belgische Staat die gevestigd zijn in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, dient geen vertaling in het Nederlands of het Frans te worden toegevoegd

Artikel 38, vijfde lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken vereist dat bij de betekening of de kennisgeving van een Duitstalig vonnis in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, een Nederlandse en een Franse vertaling van dat vonnis worden gevoegd. Dat is volgens het achtste lid van dezelfde bepaling evenwel niet nodig als de partij aan wie de betekening wordt gedaan, het gebruik van de Duitse taal heeft aanvaard. Daaruit kan worden afgeleid dat ook bij de betekening of de kennisgeving aan de Belgische Staat een vertaling moet worden bezorgd als hij het gebruik van de Duitse taal niet heeft aanvaard. Het Arbeidshof te Luik vraagt het Hof of hierdoor het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet wordt geschonden doordat de Belgische Staat op dezelfde manier wordt behandeld als alle andere procespartijen, als die ook de vrije keuze heeft om de Duitse taal al dan niet voor de rechtspleging te aanvaarden.

Volgens het Hof is die regeling in de interpretatie dat de centrale diensten van de Belgische Staat (de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt) die gevestigd zijn in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die vrije keuze hebben, ongrondwettig. Rekening houdend met hun verplichting om in verschillende gevallen het Duits te gebruiken, bevinden die diensten van de Belgische Staat zich immers in een situatie die wezenlijk verschillend is van de situatie van de andere procespartijen. Als de regeling aldus wordt geïnterpreteerd dat die diensten van de Belgische Staat onweerlegbaar worden vermoed de Duitse taal voor de rechtspleging te hebben aanvaard, is artikel 38, achtste lid, van de wet van 15 juni 1935 wel grondwettig.

1. Context van de zaak

Bij een vonnis van 26 januari 2023 heeft de Arbeidsrechtbank te Eupen de Belgische Staat als aansprakelijke aangewezen voor kinderbijslag die onterecht door de Duitstalige Gemeenschap was uitgekeerd, omdat de Belgische Staat onjuiste informatie had verschaft. Op 15 september 2023 heeft de Belgische Staat hoger beroep ingesteld tegen dat vonnis bij het Arbeidshof te Luik. De Duitstalige Gemeenschap en het betrokken gezin voeren aan dat dat hoger beroep laattijdig is. Volgens hen is de beroepstermijn van één maand ingegaan na de kennisgeving van het Duitstalige vonnis op 30 januari 2023 door de griffie van de Arbeidsrechtbank en was de termijn op 15 september 2023 dus reeds lang verstreken.

Het Arbeidshof stelt vast dat, op grond van artikel 38, vijfde lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, een Nederlandse en een Franse vertaling van het

vonnis aan de kennisgeving had moeten worden toegevoegd aangezien de kennisgeving gebeurde in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Aangezien dat niet is gebeurd, is de kennisgeving in de regel ongeldig. Het Arbeidshof merkt vervolgens op dat het achtste lid van hetzelfde artikel toelaat om geen vertalingen toe te voegen indien de partij aan wie de betekening wordt gedaan het gebruik van de Duitse taal heeft aanvaard, wat evenwel niet is gebeurd in deze zaak.

Het Arbeidshof vraagt daarop aan het Hof of die laatste bepaling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt in zoverre ze de Belgische Staat op dezelfde manier behandelt als alle andere procespartijen met als gevolg dat de Belgische Staat eveneens de vrije keuze heeft om de Duitse taal al dan niet voor de rechtspleging te aanvaarden.

2. Onderzoek door het Hof

Het Hof merkt allereerst op dat het Arbeidshof ervan uitgaat dat artikel 38, achtste lid, van de wet van 15 juni 1935 niet enkel geldt in geval van een « betekening » maar ook in geval van een « kennisgeving ». Volgens het Hof is die interpretatie niet kennelijk verkeerd, waardoor het niet aan het Hof staat om die interpretatie in vraag te stellen.

Vervolgens wijst het Hof erop dat de wet van 15 juni 1935 op dwingende wijze het taalgebruik in gerechtszaken in België regelt en daarbij als uitgangspunt de eentaligheid van de gerechtelijke akten en van de rechtspleging hanteert. Bij de regeling van het taalgebruik in gerechtszaken dient de wetgever volgens het Hof de individuele vrijheid van de rechtsonderhorige om zich van de taal van zijn keuze te bedienen, te verzoenen met de goede werking van de rechtsbedeling, die met name de waarborg omvat dat de procespartijen de beschikbare rechtsmiddelen daadwerkelijk kunnen aanwenden.

Opdat de procespartijen die laatste waarborg hebben, moet de wetgever aan de bestemming van de betekening of kennisgeving afdoende waarborgen bieden om op korte termijn en zonder buitengewone inspanningen te kunnen kennisnemen van de stukken die hem worden toegezonden. Gelet daarop is het volgens het Hof redelijk verantwoord dat aan elk in het Duits gesteld vonnis of arrest, waarvan de betekening of kennisgeving moet gedaan worden in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, een Nederlandse en een Franse vertaling moet worden toegevoegd.

Het Hof stelt evenwel vast dat de Belgische Staat zich wat de centrale diensten in de zin van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken betreft, in een situatie bevindt die wezenlijk verschilt van die van de andere rechtzoekenden. De centrale diensten van de Belgische Staat, zijnde diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt, zijn immers in verschillende gevallen verplicht om het Duits te gebruiken. Bijgevolg dienen zij ook in staat te zijn om een in het Duits gesteld vonnis of arrest dat hun ter kennis is gebracht, te begrijpen. De voorgelegde identieke behandeling is dan ook niet redelijk verantwoord.

3. Besluit

Het Hof oordeelt dat artikel 38, achtste lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken ongrondwettig is in de interpretatie dat de centrale diensten die gevestigd zijn in een gemeente van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad de vrije keuze hebben om, in geval van een betekening of kennisgeving van een in het Duits gesteld vonnis of arrest, de Duitse taal voor de rechtspleging wel of niet te aanvaarden.

Het Hof stelt evenwel vast dat die bepaling ook anders kan worden geïnterpreteerd: in de interpretatie dat zij onweerlegbaar worden vermoed de Duitse taal voor de rechtspleging te hebben aanvaard, is artikel 38, achtste lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken grondwettig.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnances vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21 | [Thomas Leys](#) | 02/500.12.60

Volg het Hof via [LinkedIn](#)

Meer weten over de werking van het Grondwettelijk Hof?
Het Hof nodigt u uit voor zijn opendeurdag op 25 oktober 2025.

Meer info op const-court.be

U kan dezelfde dag ook langsgaan bij het Hof van Cassatie, de Raad van State en het Rekenhof.